

Dániel könyve – Hatvanharmadik ρηϋ

Miller táblázatain túl: az iszlám, a vizsgálati ítélet és az utolsó próbatétel

Jeff Pippenger

2024-01-27

Tájékoztatót kaptunk arról, hogy „Isten William Miller gondolkodását a próféciák felé irányította, és nagy világosságot adott neki a Jelenések könyvére vonatkozóan.” Millert azonban annak a kornak a történelmi körülményei, amelyben fellépett, megakadályozták abban, hogy megértse azt a „nagy világosságot”, amely a Jelenések könyve tizenkettedik, tizenharmadik, tizenhatodik, tizenhetedik és tizennyolcadik fejezetében található, mert ezek a fejezetek olyan prófétai királyságok működését azonosították, amelyeket történelmi nézőpontjából nem láthatott.

A Millernek a Jelenések könyvéről adott világosság az egyházakra, a pecsétekre és a trombitákra vonatkozott, és az utolsó három trombita, amelyeket „három jaj”-ként azonosítanak, Habakuk két tábláján van ábrázolva. A Jelenések könyvében Millernek adott „nagy világosság” az iszlám szerepét érinti a bibliai próféciában. Ám még ez a „nagy világosság” is korlátozva volt történelmi környezete által.

„Ázsia hét gyülekezete Krisztus egyházának története annak hét alakjában, minden kanyarulatával és fordulatával, minden jólétében és nyomorúságában, az apostolok napjaitól fogva egészen a világ végéig. A hét pecsét a föld hatalmasságainak és királyainak az egyház fölött végbemenő cselekedeteinek története, valamint Isten népének ugyanazon idő alatti oltalma. A hét trombita hét sajátos és súlyos ítélet története, amely a földre, vagyis a római birodalomra bocsáttatott. A hét pohár pedig az a hét utolsó csapás, amely a pápai Rómára bocsáttatott. Ezek közé sok más esemény is vegyül, mellékfolyamokként beleszöve, és betöltve a prófécia nagy folyamát, mígnem az egész az örökkévalóság óceánjába torkollik.”

„Számomra ez János próféciájának terve a Jelenések könyvében. És annak az embernek, aki meg akarja érteni ezt a könyvet, alapos ismerettel kell bírnia Isten ígéjének más részeiről is. Az e próféciában használt képek és metaforák nincsenek mind ugyanitt megmagyarázva, hanem más prófétáknál kell őket megtalálni, és a Szentírás más helyein kell őket megmagyarázni. Ezért nyilvánvaló, hogy Isten az egész tanulmányozását rendelte el, még ahhoz is, hogy bármely rész világos ismeretére eljussunk.” William Miller, Miller’s Lectures, 2. kötet, 12. előadás, 178.

Figyeljük meg, hogy Miller az utolsó hét csapást a pápai Rómára mért hét ítéletként értelmezte. Nem tudta megérteni, hogy a pápai Róma halálos sebet kapott, amelynek meg kellett gyógyulnia. A hét trombitát úgy ismerte fel, mint „hét sajátos és súlyos ítélet történetét, amely a földre, vagyis a római birodalomra bocsáttatott”, de nem volt képes felismerni a pogány és a pápai Róma birodalmi közötti különbséget. Ezért korlátozott volt az a képessége, hogy meglássa a különbséget az első négy trombita és az utolsó három trombita között.

Miller nem volt képes felismerni, hogy a Rómára hozott ítéletek Isten válaszát jelentették a vasárnap kikényszerítésére, mivel a milleriták saját történelmükben még mindig vasárnapon imádtak. Miller helyesen ismerte fel, hogy a trombiták Rómára mért ítéletek voltak, de az az ítéletek elhozatalának konkrét oka, valamint az első négy és az utolsó három trombita közötti megkülönböztetés korlátozott volt, vagy egyáltalán nem létezett. E korlátozott látásmód mellett az iszlám három jajának „ékköve” továbbra is szerepelt azokon a táblázatokon, amelyeket Isten keze irányított, és amelyeken nem szabad változtatni.

A megvilágosított ítélőképesség lehetővé teszi a prófécia „bölc” tanulmányozója számára, hogy felismerje: Isten nemcsak azokat a szent embereket ihlette, akik a Bibliát írták, hanem a King James Biblia fordítóinak munkáját is irányította, és kifejezetten kijelenti, hogy a két szent ábra elkészítésében ugyanezt a fajta isteni felügyeletet alkalmazta.

Miller ötödik, hatodik és hetedik trombitáról szóló „ékköve” (az iszlám) az utolsó napokban tízszer fényesebben ragyog, mert azonosítja a végső Éjféli Kiáltás tárgyát. Az Éjféli Kiáltás tárgya a millerita történelemben a prófétai időszakok lezárulásának dátuma volt, és ebben az értelemben az utolsó napok „Éjféli Kiáltás” üzenetét (amely a harmadik Jaj iszlámról szóló üzenete) az 1844. október 22-i dátum jelképezte előre. Ez a dátum a millerita történelemben a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényt jelképezi előre, és mind az 1844. október 22., mind a vasárnap törvény előképe volt a kereszt, amely Krisztus diadalmas bevonulásának lezárása volt.

Miller ötödik, hatodik és hetedik trombitáról szóló „drágaköve” (iszlám) az utolsó napokban tízszer fényesebben ragyog, mert az iszlámot az utolsó napi reformmozgalom témájával összhangban azonosítja, amely a harmadik Jaj iszlámja. Ezért mint a száznegyvennégyezer végső reformmozgalmának témája, előképezte azt mindegyik korábbi reformmozgalom témája, akár „a feltámadás” témája Krisztus reformmozgalmában, akár „a prófétai idő” témája a milleriták történetében, akár „Isten ládája” témája Dávid reformmozgalmában, akár „a szövetség” témája Mózes reformmozgalmában.

Akár a kereszt eseményéről, akár 1844. október 22-ének időpontjáról, akár a reformmozgalmak különféle témáiról van szó, minden egyes időpont és téma élet-halál kérdését jelentő próba volt annak a kornak a nemzedéke számára. Miller „ékköve”, az iszlám három „Jaj”-a, élet-halál kérdését jelentő próbatétel, amint azt a tíz szűről szóló példázat az „olaj” tekintetében ábrázolja. Miller ékkövei álma elején úgy ragyogtak, mint a nap, de álma végén „tízszer fényesebben” ragyogtak. Miller ékkövei olyanok voltak, mint a kerozin (lámpaolaj) a milleriták történetében, ma azonban ezek az ékkövek rakéta-üzemanyagok!

A milleriták megértették és helyesen alkalmazták a második jajhoz tartozó iszlám időprófeciáját, amely 1840. augusztus 11-én teljesedett be; ám a harmadik jajról való értésük, amely a hetedik trombita, nem tudta felismerni, hogy a harmadik jaj a bibliai prófécia hatodik királyságára kimondott ítéletként érkezik, mert nem láttak egy ötödik királyságot, nemhogy a bibliai prófécia hatodik királyságát. Mindazonáltal a Jelentések könyvére vonatkozó „nagy világosságnak”, amely Millernek adatott, az utolsó napok „Éjféli Kiáltásában” tízszer fényesebben kell ragyognia.

A Habakuk két tábláján ábrázolt igazságok lényegében olyan igazságok, amelyek a múlt történelmében teljessétek be. A táblázatok azokra az időpróféciaakra épülnek, amelyeket Miller indíttatást kapott összegyűjteni, és mindazok az időprófécia 1844-re lezárultak. Ezek az időprófécia az utolsó napokban fényesebben fognak ragyogni, mert nyilvánvalóvá lesz, hogy ma éppoly pontosak, mint amilyenek a millerita történelem idején voltak, ám az utolsó napokra nézve nem tartalmaznak közvetlen időbeli előrejelzéseket. Mindazonáltal ismétlődő prófétai előképeket nyújtanak azokról a történelmi szakaszokról, amelyeket a múltban szemléltettek; ám Miller néhány ékköve révén a jövőre vonatkozó előrejelzések közvetlenül is megjelennek.

Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett munkája, amely 1844-ben kezdődött, mindaddig folytatódik, amíg az a munka be nem fejeződik. A kétezer-háromszáz napról szóló prófécia, valamint az általa megjelölt tisztítás munkája még mindig „a beteljesedés folyamatában van”, amint White testvérnő az Ulai és a Hiddekel folyókkal kapcsolatban kijelenti; ezért e próféciaának van egy világvégi beteljesedése.

„A világosságot, amelyet Dániel Istentől kapott, különösképpen e végső napokra adta Isten. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyóinál látott, most teljességekben vannak, és mindazok az események, amelyeket előre megjövendöltek, hamarosan bekövetkeznek.” Testimonies to Ministers, 112.

Dániel hetedik és nyolcadik fejezetének látomásaiból bizonyos részek, amelyek a két táblán láthatók, még jövőbeliek, mert mindkettő Krisztus szentélyszolgálatát azonosítja. Mindazonáltal a bibliai prófécia királyságainak története e két fejezetben azzal zárul, hogy a pápai Róma megkapja halálos sebét. A „kő”, amely „kéz érintése nélkül vágatott ki a hegyből”, valamint Dániel kettő nyolcadik királysága még mindig jövőbeli. Ám annak legnagyobb része, amit a táblázatok Dániel második, hetedik és nyolcadik fejezetével kapcsolatban ábrázolnak, már beteljesedett.

Krisztusnak a szentélyben végzett munkája, valamint az iszlám harmadik Jaja lényegileg az a két tárgykör, amely a Milleriták ideje utáni prófétai történelmet képviseli. E két téma mellett ott van az utolsó napok történelme is, amely előképszerűen jelenik meg, amikor a két táblázatot egy vonalra helyezik. Amikor ez megtörténik, az 1843-as első csalódás, amint az az első táblázaton ábrázolva van, megtalálja helyesbítését a második táblázaton. Együtt létrehozzák és azonosítják a Hét Mennydörgés „rejtett történelmét”, amely most Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának felpecsételés alóli feloldásával összefüggésben kerül feltöresre.

Az a „rejtett történelem” az „igazságra” épül, amely a három héber betű, s ezek együttesen alkotják az „igazság” szót. Ez a szó a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjéből áll, és Jézust nemcsak mint az Igazságot jelképezi, hanem mint az Alfát és az Ómegát is. A „rejtett történelem” csalódással kezdődik és csalódással végződik, középen pedig lázadás van, mert a „tizenhárom” olyan szám, amely a lázadást jelképezi.

Az első ábrán szemléltetett 1843-as év az első csalódást és a késedelem idejének kezdetét jelöli. A késedelem ideje a „Éjféli Kiáltás” üzenetének eljövételéhez vezet, ahol a balga szüzek lázadása nyilvánvalóvá válik. Az „Éjféli Kiáltás” üzenetét ezután az utolsó csalódásig hirdetik. Az „Éjféli Kiáltás” ezen „rejtett története” megismétlődik (betű szerint) az utolsó napokban.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, öt pedig balga. Ez a példázat beteljesedett és a legapróbb részletekig be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végezetéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Helyesen értelmezve az előző kijelentés azt azonosítja, hogy az utolsó napokban az egyetlen embercsoport, amelynek egyáltalán lehetősége van arra, hogy akár bolond, akár bölcs szűz legyen, egy olyan közösségen belüli csoport, amely csalódást szenvedett el. A csalódás hozza létre a késedelem idejét, és az a példázat, amely „beteljesedett és be fog teljesedni a legteljesebb betű szerinti pontossággal”, azon hatásokra épül, amelyek belsőleg jönnek létre a szűzekben a késedelem ideje alatt, amely egy csalódással kezdődik. Az a csalódás, amely megölte a „két tanút” a város utcáján, és a halál völgyében holt, száraz csontokká tette őket, 2020. július 18-án következett be. Az adventizmus nagy általánosságban nem volt részese ennek a csalódásnak. Ha valami, inkább ünnepezték a megghiúsult jóslatot, miközben a „két tanú” megölve feküdt az utcán. A legteljesebb betű szerinti pontossággal azt jelenti: „a legteljesebb betű szerinti pontossággal”.

A millerita történelemben a korábbi szövetség népe (a protestantizmus) megünnepelte az 1843-ra vonatkozó sikertelen előrejelzést (az első csalódást), és ezen a ponton a protestánsok túllépték próbaidejük vizsgálatának határait. A vizsgálati idő 1840. augusztus 11-én kezdődött, amikor a Jelenések tizedik fejezetének hatalmas angyala alászállt a második jaj (az iszlám) időpróféciájának beteljesedésekor. A protestánsok az első csalódáskor elvetették a prófétai időt, mert a téves előrejelzés ürügyet szolgáltatott számukra arra, hogy többé ne keressék az igazságot. A millerita történelem valamennyi mérföldkövének témája az „időprófécia” volt.

2001. szeptember 11-én, a harmadik jajról (iszlám) szóló prófécia beteljesedésekor alászállt a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala. Az utolsó napokban minden útjelző témája az iszlám. Az első csalódás egy megtisztítás végét jelzi az egykori szövetségi nép körében, mivel az egykori szövetségi nép ekkor mentséget kapott arra, hogy többé ne keresse az igazságot. Ekkor kezdődött meg „a szűzek” próbaideje az utolsó napokban, mert az egykori szövetségi nép megpróbáltatása, amely az angyal alászállásával kezdődött, az első csalódáskor véget ért. Így tehát megkezdődött azoknak a próbája, akiket szűzek jelképeznek, és ez a próbatételi folyamat végül nyilvánvalóvá teszi, hogy a szűzek balgák-e vagy bölcssek.

Az első és az utolsó csalódás között található az Éjféli Kiáltás üzenete. Az Éjféli Kiáltás üzenetének témája a milleriták számára az „idő” volt, az Éjféli Kiáltás üzenetének témája pedig az utolsó napokban az „iszlám”. Miller álmában egy kiáltásra ébred fel, és abban az időben drágakövei tízszer fényesebben ragyognak, mint korábban ragyogtak. A táblázatokon szereplő drágakövek közül azok, amelyek közvetlenül az utolsó napokra vonatkozó jövődőlést azonosítanak, az iszlám és a vizsgálati ítélet. Ennélfogva az Éjféli Kiáltás „üzenetének” és a vizsgálati ítélet által jelképezett „tapasztalatnak” a próbái nem a korábbi szövetség népe számára vannak, hanem azok számára, akik magukat az utolsó szűzeknek vallják.

Az a szemléltetés, amely akkor jön létre, amikor mindkét táblázatot egybevetjük, és amely az első csalódástól az utolsóig terjedő történelmet azonosítja, azt mutatja meg, hogy abban az időben,

amikor a Hét Mennydörgés „rejtett történelme” zajlik, a vizsgálati ítélet végső munkája megy végbe. Ez a végső munka a száznegyvennégyezer elpecsételése, és Dániel kilencedik fejezetének „nyomorúságos idejében”, a nemzetek megharagvásának idején a Jelenések tizenegyedik fejezetében, a Jelenések hetedik fejezetének „négy szele” visszatartásának idején, Ézsaiás huszonhetedik fejezete „a keleti szél napján a zord szél megállításának” idején, valamint annak a „haragos lónak, amely ki akar törni, és halált és pusztulást akar hozni” a világra, féken tartásának idején megy végbe. Mindezek a prófétai tanúk a harmadik Jaj iszlámját jelképezik, miként az a szent táblázatokon ábrázolva van.

Habakuk két szent táblázatának három elsődleges eleme, amelyek kifejezetten olyan eseményekkel foglalkoznak, amelyek a táblázatok közzétételéhez képest még jövőben voltak, a száznegyvennégyezer elpecsételése, az iszlám, valamint a tíz szűzről szóló példázat beteljesedése. A táblázatok az „élmény” és az „üzenet” egyaránt próbatételét és elpecsételési folyamatát azonosítják. A balga szűz számára szükséges tapasztalat: „Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége”, amely azt a tökéletességet jelképezi, amelyet a száznegyvennégyezer képvisel.

Még azt a titkot is, amely el volt rejtve öröktől fogva és nemzedékek óta, most pedig nyilvánvalóvá lett az ő szentjei előtt; akiknek Isten meg akarta ismertetni, hogy milyen nagy e titok dicsőségének gazdagsága a pogányok között: amely Krisztus tibennetek, a dicsőség reménysége: akit mi hirdetünk, intve minden embert, és tanítva minden embert teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állítsunk elő a Krisztus Jézusban. Kolossé 1:26–28.

A száznegyvennégyezer egy olyan népcsoportként van bemutatva, amely egy „fogságból” jött ki. A fogság, amely közvetlenül azonosítható a Jelenések könyvében, annak a fogsága, hogy három és fél napig holtan fekszenek az utcán, amint az a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében van ábrázolva. A jelképes halál fogsága a 3Mózes huszonhat „hét idejét” jelképezi, és ez a fogság megköveteli a bűnbánat megnyilvánulását, amint azt Dániel imája szemlélteti a kilencedik fejezetben.

Amikor a holt, száraz csontok ismét életre kelnek, azonnal „zászlóvá” emeltetnek fel. Haláluk állapotában Krisztus nem volt bennük, a dicsőség reménysége. Megkívánt bűnbánatuk egyik része annak elismerése volt, hogy Istennel ellenkezve jártak, és hogy Isten is velük ellenkezve járt. Amikor eleget tesznek a prófétailag meghatározott követelményeknek, Krisztus akkor „hirtelen eljön az Ő templomába”, és elnyerik azt a „tapasztalatot”, amely szükséges ahhoz, hogy tagjai legyenek annak a zászlónak, amely akkor emeltetik fel.

Az a „tapasztalat”, amelyet a két ábra egybevetése szemléltet, Krisztus mennyei szentélyben végzett befejező munkája által valósul meg. Ezt a „tapasztalatot” a „march” látomás ábrázolja, amely „a megjelenés” látomása. Az a „üzenet”, amelyre szükség van, a prófétai történelem „chazon” látomása. Ezt az „üzenetet” úgy azonosítják, mint Isten küszöbön álló ítéletének üzenetét egy lázadó világ felett, amelyet a harmadik Jaj iszlámja idéz elő.

1856-ban az Úr arra törekedett, hogy befejezze a lelki Jeruzsálem újjáépítését az adventizmusban. A három angyal 1798-tól 1844-ig terjedő eljövetele alatt a millerita templom az alapokra épült fel,

amelyet Miller álmában „drágakövek” jelképeztek, miként azt a két úttörői táblázaton (1843 és 1850) szereplő prófétai igazságok ábrázolták, amelyek Habakuk második fejezetét teljesítették be. Ezután népét arra vezette, hogy felépítsék hetedik napi szombat-törvényének falát, és visszavezette őket az ősi Izrael „régi ösvényeire”, hogy bevégezzék az „utcának, amelyen járni kell” munkáját. DE a régi ösvény magában foglalt egy tant, egy próféciát, amely arra volt rendelve, hogy próbára tegye és elválassza őket. 1863-ban az adventizmus megbukott a „hét idő” próbáján, és megkezdte vándorlását Laodicea pusztájában.

1844. október 22-e előképezi a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt, és a vasárnapi törvény idején fog beteljesedni az a munka, amelyet a Dániel által azonosított, a tér és a fal nyomorúságos időkben való befejezésének negyvenkilenc éve jelképez.

Tudd meg azért, és értsd meg, hogy a parancsolat kibocsátásától fogva, hogy Jeruzsálem helyreállíttassék és felépíttessék, a Messiásig, a Fejedelemig hét hét és hatvankét hét lesz; újra megépül az utca és a kőfal, mégpedig viszontagságos időkben. Dániel 9:25.

Valamennyi próféta egyetért egymással, és Dániel „nyomorúságos ideje” szintén azonosítható az Early Writings azon szakaszában, amelyet vizsgáltunk.

„Abban az időben, miközben az üdvösség műve lezárul, nyomorúság száll a földre, és a nemzetek haragra gerjednek, mégis vissza lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kiöntetik.” Early Writings, 85.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Mindaddig, amíg azok, akik az igazságot vallják, a Sátánt szolgálják, pokoli árnyéka el fogja zárni látásukat Istentől és a mennytől. Olyanok lesznek, mint akik elveszítették első szeretetüket. Nem képesek szemlélni az örökkévaló valóságokat. Amit Isten számunkra elkészített, azt Zakariás 3. és 4. fejezete, valamint 4:12–14 ábrázolja: »És felelék másodszor is, és mondék néki: Micsoda ez a két olajfaág, amely a két aranycsővön át kiönti magából az aranyolajat? És felele nékem, és mondá: Nem tudod-é, mik ezek? És mondék: Nem, uram. Akkor mondá: Ezek ama két felkent, akik az egész föld Urának szolgálatára állnak.«”

„Az Úr telve van erőforrásokkal. Nála nincs hiány eszközökben. Hitünk fogyatkozása, földhöz tapadtságunk, olcsó beszédünk, hitetlenségünk miatt — amely társalgásunkban nyilvánul meg — sötét árnyak gyülekeznek körülöttünk. Krisztus sem szóban, sem jellemben nincs kinyilatkoztatva mint a teljesen kíváncsi, és mint aki kitűnik tízezer közül. Amikor a lélek megelégszik azzal, hogy magát hiábavalóságra emelje, az Úr Lelke keveset tehet érte. Rövidlátó látásunk az árnyékot szemléli, de nem képes meglátni a dicsőséget azon túl. Angyalok tartják vissza a négy szelet, amelyeket egy haragos ló jelképez, amely ki akar törni és végig akar vágatni az egész föld színén, pusztulást és halált hordozva útjában.”

„Aludjunk-e az örökkévaló világ legkülső határán? Legyünk-e tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak egyházainkban Isten Lelke és lehelete áradna népébe, hogy talpra álljanak és éljenek.

Látnunk kell, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor áthaladunk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.